

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrt, a 2017. évi június hó 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2017. évi január hó 19. napján kihirdetett B.134/2016/13. számú **ítéletét megváltoztatja, I.r. vádlott** vonatkozásában a pénzbüntetést 200.- /Kettőszáz/ napi tételre súlyosítja, az így kiszabott 400.000.- /négy százezer/ Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 200 /kettőszáz/ napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.
A részletfizetés egyhavi összege 40.000.- /Negyvenezer/ Ft.

II.r. vádlott és III.r. vádlott esetében a részletfizetés egyhavi összege 15 napi tételnek felel meg.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét **I.r., II.r.** és III.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 20.000.- /Húsz ezer/ Ft bünyügyi költség merült fel, melyből **I.r. vádlott** 10.000.- /Tíz ezer/ Ft-ot, **II.r. vádlott** 10.000.- /Tíz ezer/ Ft-ot köteles megfizetni felhívásra az állam javára.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék 2016. szeptember 13., november 8., 2017. január 19. napján tartott nyilvános tárgyalásokon lefolytatott bizonyítás eredményeként, az utóbbi napon hozott B.134/2016/13. számú ítéletével

I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali visszaélés büntetében (Btk. 305. § a.) pontja).

Ezért 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a napi tétel összegét 2.000 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott 300.000 Ft pénzbüntetés meg nem fizetésének esetén, összesen 150 napi szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A vádlott részére a pénzbüntetés megfizetésére tíz havi részletfizetést engedélyezett. Előírta a részletfizetés módját és figyelmeztette vádlottat a részletfizetés elmulasztásának következményére.

II.r. és **III.r.** vádlottakat felbújtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében (Btk. 305. § a.) pontja) mondta ki bűnösnek.

Ezért **II.r.** vádlottat 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a napi tételének összegét 2.000 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott 300.000 Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetén, annak összesen 150 napi szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A vádlott részére a pénzbüntetés megfizetésére tíz havi részletfizetést engedélyezett. Előírta a részletfizetés módját és figyelmeztette vádlottat a részletfizetés elmulasztásának következményére.

III.r. vádlottat 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a napi tétel összegét 1.400 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott 210.000 Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetén, annak összesen 150

napi szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A vádlott részére a pénzbüntetés megfizetésére tíz havi részletfizetést engedélyezett. Előírta a részletfizetés módját és figyelmeztette vádlottat a részletfizetés elmulasztásának következményére.

Kötelezte **I.r.** és **II.r.** vádlottakat a felmerülés szerint külön-külön, a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet kihirdetésekor, ellene **I.r. vádlott** enyhítésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

II.r. vádlott és védője az eljárás megszüntetése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbezési nyilatkozat megtételére nyitva álló három napban, az ügyész fellebbezést jelentett be mindhárom vádlott terhére súlyosítás, végrehajtásában felfüggesztett, börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés és pénzbüntetés kiszabása, továbbá **I.r. vádlott** tekintetében foglalkozástól eltiltás érdekében is. A fellebbezést azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a vádlottak cselekményének tárgyi súlyát, a bűncselekmény elkövetését konokul tagadó vádlottak bűnösségének fokát és a súlyosító körülményeket.

III.r. vádlott védője enyhítés érdekében terjesztettek elő fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.101/2017/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva fenntartotta és indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételszámának vádlottanként differenciált felemelését, egyebekben annak helyben hagyását.

Az átiratban kifejtésre került, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást szabályosan folytatta le, ténybeli indokolási kötelezettségét teljesítette, a megalapozott tényállásból a vádlottak büntetőjogi felelősségét okszerűen állapította meg és a bűncselekmény minősítése törvényes. A hozzáfűzött jogi indokolást annyiban indítványozta pontosítani, hogy a hivatalos személy által elkövetett személyes adattal visszaélés büntette - jelentős érdeksérelem okozása, haszonszerzési célzat hiányában - nem valósult meg, ezért még látszólagos alaki halmazatot sem képezhet a hivatali visszaélés büntetével.

A joghátrány vonatkozásában a fellebbviteli főügyészség átiratában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság által az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés önmagában elegendő szankciót jelent, de az alkalmazott napi tételek számát mindhárom vádlott esetében szükségesnek tartotta felemelni a generális prevenció érdekében és a tetтарыыos büntetés kiszabás elvének megfelelően, a vádlottak büntetőjogi felelősségével arányosan differenciálva. Rámutatott, hogy a vádlottak közül **I.r. vádlott** felelőssége a nagyobb, neki el kellett volna utasítani társai kérését. **II.r.** és **III.r.** vádlottak felelőssége azért jelentős, mert a törvényes út megkerülésével akartak információhoz jutni, magatartásukkal hozzájárultak, hogy **I.r. vádlott** hivatalos személyként törvénytörő cselekményt kövessen el.

I.r. vádlott foglalkozástól eltiltását nem tartotta indokoltnak.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője tartalmilag egyezően fenntartotta az átiratban tett indítványt. Kiemelte, hogy az általános megelőzés érdekében is szükséges a büntetés súlyosítása, a maximálisan kiszabható napi tételszámhoz képest a

pénzbüntetések napi tétele nem fejezi ki a tettesként, illetve részesekként elkövetett bűncselekmény társadalomra veszélyességét.

I.r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen a fellebbezést fenntartotta. A felmentés érdekében kérte védence nyilatkozatának elfogadását, miszerint nem a vádlott-társai kérésére nézett utána adatoknak, hanem hivatalos ügyintézése során lépett be a nyilvántartásba. Az enyhítésre irányuló másodlagos indítványa a pénzbüntetés napi tételszámának csökkentésére irányult, amelynek alátámasztására arra hivatkozott, hogy védence büntetlen előéletű, munkahelyet változtatott, így kizárt a bűnismétlés veszélye, a jövedelmi viszonyai kedvezőtlenek, mivel a 114.000.-forintos havi jövedelméből 24.000.-forint törlesztő részletet kell fizetnie.

Az ítéletábra nyilvános ülésén II.r. vádlott védője a fellebbezés irányát módosítva tartotta fenn, elsődleges indítványa szerint védenecének bűncselekmény hiányában történő felmentését kérte. Álláspontja szerint, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet kétséget kizáróan védence bűnösségét megállapítani, kérte elfogadni a vádlott azon védekezését, hogy egy gyermek és egy idős hölgy adta meg neki a károkozó címét, valamint **I.r. vádlott** vallomását, miszerint más okból kérte le a nyilvántartási adatokat. Hivatkozott arra is, hogy a telefonbeszélgetés tartalma nem ismert, más okból is beszélhettek a vádlott-társak egymással.

Perbeszédében másodlagos kérelemként az enyhítés érdekében kifejtette, hogy védence szűkös anyagi körülmények között él, ezért a pénzbüntetés összegének mérséklését kérte.

III.r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésén perbeszédében az enyhítés érdekében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát, mi a bizonyítéka védence és **I.r. vádlott** közötti telefonbeszélgetés tartamának, nem állapította meg, hol voltak ebben az időben a vádlottak. Mivel védence tagadta a telefonbeszélgetést, csak arra van bizonyíték, hogy a telefon készülékéről valakik beszéltek, vagyis átadta azt, így a büntetőjogi felelőssége a védői álláspont szerint, nem felbujtói alakzatot, legfeljebb bűnsegédi magatartást valósíthatott meg, ennek megállapításával kérte a joghátrány enyhítését. Egyetértett a fellebbviteli főügyészség álláspontjával a differenciált büntetéskiszabást illetően, de a napi tételszám súlyosítását nem, hanem annak enyhítését tartotta indokoltnak.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez és elmondta, hogy a munkahelye megváltozott, 120.000.-forint a nettó jövedelme. Életmódja nem veszélyes a társadalomra, nem is szeretne ilyen életet élni.

II.r. vádlott az utolsó szó jogán az ártatlanságát hangsúlyozta.

III.r. vádlott felszólalásában az utolsó szó jogán kifejtette, hogy édesapja hívására akkor ért a helyszínre, amikor már ott volt a rendőr is, senkit nem hívott fel telefonon.

Az ítéletábra a bejelentett kétirányú fellebbezésekre tekintettel, a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Győri Törvényszék ítéletét a megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében, a Be. 362. §-a szerinti nyilvános ülésen bírálta felül. Az a fellebbezésre tekintet nélkül, kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, a büntetőjogi főkérdéseknek, a kapcsolódó járulékos döntéseknek, vagyis mindazoknak az anyagi és eljárásjogi jogszabályoknak a vizsgálatára, amelyek megsértése az érdemi felülbírálatot akadályozza, illetve a másodfokú eljárásban orvosolandó jogsértést jelent.

Ennek eredményeként az ügyészi és a védelmi oldalról bejelentett fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A fellebbviteli főügyészség súlyosításra irányuló indítványa **I.r. vádlottra** vonatkozó részében alapos.

Az ítéletábra elsődlegesen az eljárási szabályok mikénti érvényesülését vizsgálta, ennek körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben érdemi felülvizsgálatot akadályozó eljárási hibát vagy olyat, amelyet a másodfokú eljárásban kellett volna orvosolni, nem vétett.

A bizonyítást törvényesen folytatta le, a bizonyítási eszközöket hiánytalanul a tárgyalás részévé tette, az ezekből származó bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett.

Az ítéletábra a bizonyítás tisztaságával, megbízhatóságával kapcsolatban nem tárt fel olyan mulasztást sem, hogy a nyomozási szakban elvégzett felderítő munka irányított vagy törvénytelen volt, illetve a bírósági eljárás során a védelmi jogok sérültek volna. A résztvevők eljárási jogait a törvényszék nem korlátozta.

A védelem az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét támadták, amikor a bizonyítékokat saját szempont szerint átértékelve fejtették ki álláspontjukat a vádlottak elkövetési magatartásról. Az általuk felhozott érvekkel ellentétben, az ítéletábra nem tárt fel az elsőfokú ítélet megalapozottsága vonatkozásában felderítetlenséget, avagy hiányosságot, iratellenes megállapítást, helytelen ténybeli következtetést. A bizonyítékok helytálló mérlegelésével megállapított ítéleti tényállás a feltárt adatokon nyugszik és megalapozatlansági hibában nem szenved.

Az elsőfokú bíróság mérlegelése körébe bevonta a vádlottak vallomását és ütköztette az okirati, személyi bizonyítékokkal. Rámutatott azokra a bizonyítékokra, amelyek cáfolják II.r. és III.r. vádlottaknak a nyomozás során tett ténybeli védekezését, mely szerint nem kapcsolódtak **I.r. vádlottnak** ahhoz az általa is elismert tevékenységéhez, hogy a balesetet okozó jármű adatait a nyilvántartásban megnézte. **I.r. vádlott** a nyomozás során úgy nyilatkozott, hogy ügyintézése folytán hozzájutott a kódjával lekért adathoz, de jogszerűen nézett bele a nyilvántartásba. III.r. vádlott a nyomozás során tett írásbeli vallomásában a vele fennálló kapcsolatot nem tagadta, a telefonos beszélgetést a vádbeli alkalommal azzal magyarázta, hogy magánbeszélgetést folytattak.

A vádlottak között feltárt telefonos forgalom adatait, a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatalának gépjármű nyilvántartásából történt adatlekérést, a rendőri jelentéseket, a kormányhivatal tájékoztatását **I.r. vádlott** munkaköréről és belépési jogosultságáról a JÁROK programba, a váddal érintett gépkocsival kapcsolatos nemleges ügyintézésre, a rendőr tanúk vallomásait, a szabálysértési iratokat és tanú 2 tanúvallomását, egyenként és összességében az elsőfokú bíróság értékelte. Mindezekből tényszerűen lehetett megállapítani, hogy a szabálytalanul parkoló II.r. vádlott által használt gépkocsi rongálódása után mikor hívta fel a vádlott a fiát, III.r. vádlottat, a híváslista szerint **I.r. vádlottal** mikor kezdeményezett beszélgetést telefonon III.r. vádlott, majd mikor hívta őt vissza **I.r. vádlott**, utóbbiak között mennyi ideig tartott a beszélgetés. A lekérdezés megtörténte, időpontja a M.-i Járási Hivatalból **I.r. vádlott** azonosító kódjával, szintén tényadat.

A rendelkezésre álló tényadatokból az időpontokat összevetve, vagyis mettől-meddig tartott **I.r.** és III.r. vádlottak között a telefonbeszélgetés, illetve a gépjármű nyilvántartásba a betekintés, logikus az elsőfokú bíróságnak az a levezetése, hogy a nem cáfolható adatlekérés közben beszélt egymással telefonon a két vádlott. Következésképpen nincs ok kétségbe vonni az elsőfokú bíróság következtetését, hogy a nyilvántartásból kinyert adatokat ekkor közölte **I.r. vádlott** az őt erre

megkérő, vele kapcsolatban álló III.r. vádlottal. Az elsőfokú bíróság foglalkozott azzal a védekezéssel is, hogy miként állhatott II.r. vádlott rendelkezésére tanú 2 lányának neve, lakcíme és a gépkocsijának rendszáma. A rendszámhoz történt hozzáférés tekintetében elfogadta a tényállás alapjául a vádlottnak azt a nyilatkozatát, hogy a károkozó gépkocsi rendszámát ismeretlen személy egy cédulára felírta és a szélvédőjén hagyta. Ugyanakkor a károkozó gépkocsit nem a gyermek vezette, mégis az ő nevét és lakcímét mutatta meg egy papírlapra felírva a rendőr tanúknak, akik ezt a jelentésükben rögzítették. A rendőrtanúk arra is nyilatkoztak, hogy a vádlott elmondta nekik, hogy az önkormányzatnál dolgozó rokonától kapta meg a gyermek személyes adatait. Foglalkozott az elsőfokú bíróság azzal a ténnyel is, hogy II.r. vádlott telefonjáról mikor hívta fel a fiát telefonon, illetve a károkozó gépjármű tekintetében nem volt ügyintézés az önkormányzatnál. Mindezekből az egymást erősítő bizonyítékokból csak az a következtetés vonható le okszerűen, hogy II.r. vádlott jogszerűtlen módon jutott azokhoz a személyes adatokhoz, amelyeket a rendőröknek bemutatott. Az ítélet anélkül, hogy a felülmérlegelés tilalmát ne sértené meg, szintén nem juthat más következtetésre ugyanezekből az adatokból, mint amit az elsőfokú bíróság ítéletében a bizonyítékokból a logikai összefüggést bemutatva megállapított. Következésképpen nincs törvényes lehetőség az elsőfokú ítéleti tényállás korrigálására, sem bizonyítás felvételével, sem az iratok tartalma alapján, vagy a ténybeli következtetés helyesbítésével.

Az elsőfokú ítéleti tényállást az ítélet anélkül, hogy a felülbírálat alapjaként elfogadta és a Be. 351. § (1) bekezdésben foglaltak szerint a határozatát erre alapította.

Az irányadó tényállás nem ad alapot felmentésre, III.r. vádlott esetében eltérő bűnösségi alakzat megállapítására, az erre irányuló fellebbezéseknek az ítélet anélkül, hogy a felülbírálat alapjaként elfogadta és a Be. 351. § (1) bekezdésben foglaltak szerint a határozatát erre alapította.

A hivatali kötelezettségi körből a hivatalos személy nem léphet ki, a hivatali szerv eljárási rendjét, annak a törvényes működésébe vetett közbizalmat nem sértheti, vagy veszélyeztetheti. A hivatalos személy kötelezettségeit, a hivatalos eljárásban hozható intézkedéseit különböző szintű jogszabályok pontosan meghatározzák, ezekkel az ügyintézőknek tisztában kell lenniük.

I.r. vádlott okmányügyi ügyintézőként dolgozott a vádbeli időszakban a járási kormányhivatalban, köztisztviselőként a Btk. 459.§ (1) bekezdés 11. pont k) alpontja értelmében hivatalos személynek minősült. Köteleességszegő magatartását a közhatalmi tevékenységgel kapcsolatban akkor valósította meg, amikor célhoz kötöttség nélkül belépett az országos gépjármű nyilvántartásba és telefonon keresztül az adatigénylés jogosságának és az igazgatási szolgáltatási díj megfizetésének ellenőrzése nélkül szolgáltatott ki szívésségből a rokonainak, a károkozó gépjármű tulajdonosára vonatkozó személyes adatokat. Mindez a magatartása hivatali köteleességszegés és a vádlott-társai előnyszerzését célozta, hisz ők rajta keresztül mások lehetőségéhez képest kedvezőbben jutottak a kért adatokhoz.

A közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény 9.§ (1) bekezdése szerint a kormányzati szolgálati jogviszonyban és közszolgálati jogviszonyban (közszolgálat során) a köz szolgálatának elsődlegessége alapján és a jó közigazgatásba vetett bizalom fenntartásának szem előtt tartásával kell eljárni. A törvény 10.§-a alapján tilos a joggal való visszaélés.

Az adatigénylést, adatszolgáltatást rendeltetésszerűen ki, mikor veheti törvényes úton igénybe, a Közüti Közlekedés Nyilvántartásáról szóló jogszabály rendelkezései írják elő.

A Közüti Közlekedés Nyilvántartásáról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény 21. § szerint a nyilvántartásból adatot igényelhet magánszemély, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet a jogának vagy jogos érdekének érvényesítése érdekében, a törvényben meghatározott adatok kivételével. Kérelemre, a felhasználás céljának és jogalapjának igazolása mellett, a nyilvántartást használó ügyintéző részéről az adott gépkocsi rendszámához tartozó információk - tulajdonos neve, lakcíme - kiadásának fennáll a lehetősége. A kérelem teljesítése díjköteles, a díjakat az 54/1999. (XII. 25.) rendelet melléklete határozza meg.

A tényállás tartalmazza, hogy **I.r. vádlott** III. r. vádlott kérésére lépett be a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatalának gépjármű nyilvántartásába és az így megszerzett információt - a károkozó gépkocsi tulajdonosának nevét, címét - közölte a II. r. vádlottal, aki azt édesapjának továbbította.

I.r. vádlott hivatalos személyként, amikor kérésre az adatbázisaiból kiszolgáltatót adatokat, biztosította társainak, hogy elkerülve a hivatalos adatszerzéssel járó utánajárást, költsége, azonnal juthassanak a kért adatokhoz, ami jogtalan előnyt jelentett a számukra. Cselekménye a hivatali visszaélés büntette törvényi tényállásának „kötelességszegéssel” megvalósult fordulatát kimeríti.

Ugyanezt a bűncselekményt II.- III.r. vádlottak felbujtóként követték el. E körben III.r. vádlott védőjének fellebbezése szintén nem vezetett eredményre.

II.r. vádlott láncolatos formában felbujtója **I.r. vádlottat** felbujtó, III.r. vádlottnak.

Az elsőfokú bíróság az ügyészi vádra tekintettel vizsgálta, hogy a vádlottak terhére megállapítható-e akár alaki halmazatban a hivatali visszaélés tényállási elemeit magában foglaló a Btk. 219. § (1) bekezdés a) pontja szerinti személyes adattal visszaélés büntette. Az ítéletábra osztotta az álláspontját, hogy a személyes adattal visszaélés büntettét tényállási elemek hiányában, a vádlottak sem tettesként, sem pedig bűnszervezőként nem valószínűzték meg és helytálló az álláspontja, hogy felmentő rendelkezést sem kellett hoznia. Miután **I.r. vádlottat** a terhére megállapított cselekményénél haszonszerzési célzat nem vezette és a személyes adattal visszaélve jelentős érdeksérelmet sem okozott, ezért a hivatalos személykénti elkövetésre figyelemmel, a személyes adattal visszaélés és a hivatali visszaélés bűncselekmények viszonyában a specialitás elve fel sem merülhet. A vádlott hivatalos személyként másnak a személyes adatait adta ugyan tovább jogosulatlanul a vádlott-társainak, de magatartásából hiányzik az a törvényi kellék, hogy konkrét haszonszerzés végett vagy károkozási céllal, jelentős érdeksérelmet eredményezve élt volna vissza a személyes adattal.

Az ítéletábra a büntetés kiszabást felülbírálvá, az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezésekkel és a fellebbviteli főügyészségnek valamennyi vádlott büntetésének súlyosítására irányuló indítványával nem értett egyet.

A büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket az első fokú bíróság hiánytalanul feltárta, azokat a másodfokú eljárásban nem kellett kiegészíteni.

Az ítéletábra elfogadta, amit a fellebbviteli főügyészség átiratának indokolásában rögzített, hogy a bűncselekmény társadalmi megítélése, elszaporodottsága, a korrupciós cselekmények visszaszorítását igényli és szigorúbb büntetőjogi szankció alkalmazását indokolják.

Mindezekhez azonban mellé kell rendelni, hogy az adott bűncselekmény kategórián belül a vádlottak cselekményének konkrét tárgyi súlya enyhébb, valamint azokat a körülményeket, hogy a vádlottak eddigi életvezetése kifogástalan volt, II.r. vádlott által használt gépkocsi megsérült, ehhez illeszkedik a hivatalos személytől kért segítség, amit **I.r. vádlottnak** el kellett volna hárítani, de nem

tette. A vádlottakkal szemben - mivel az elsőfokú bíróság által értékelt büntetéskiszabási tényezők lehetővé teszik - az enyhítő szakasz alkalmazása indokolt és törvényes.

A bűncselekményt tettesként és felbujtóként elkövető vádlottak bűnösségének foka eltér egymástól és valóban indokolt a két elkövetői kategória közötti differenciálás. Az ítélet tábla azonban a bűncselekmény tárgyi súlya folytán még **I.r. vádlott** esetében sem látott jelentős súlyosításra lehetőséget, II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában pedig erre nincs is szükség, mivel esetükben a vádhatóság sem mutatott be olyan új elemeket, ami alátámaszthatja, hogy az első fokon kiszabott pénzbüntetés napi tételszámát súlyosítani kellene. A központi nyilvántartásból való információ kérés társadalomra veszélyessége kisebb, mint az azt teljesítő hivatalos személyé. A rendezett életvitelű vádlottaknál - akiknek bűnösségi foka nem tér el egymástól - a szabadságvesztés büntetés helyett kiszabott pénzbüntetés napi tételének száma igazodik az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, az értékelt bűnösségi körülményekhez, a bűnösség fokához, összege pedig a jövedelmi, vagyoni viszonyaikhoz, a büntetési célokat megfelelően szolgáló joghátrány.

Esetükben az enyhítést célzó fellebbezéseknek sem adott helyt az ítélet tábla, mivel nincs olyan első fokon figyelembe nem vett új büntetéskiszabási elem, ami azt megalapozná, ezáltal büntetésük további enyhítése törvénysértő lenne.

I.r. vádlott vonatkozásában a hivatali élet tisztasága védelmének az alkalmazott a pénzbüntetésben érvényre kell jutnia. A vádlott-társaitól eltérő bűnösségi fokára figyelemmel, a pénzbüntetés napi tételszámát az ítélet tábla kisebb mértékben vele szemben súlyosította, ehhez igazodóan rendelkezett a kiszabott 400.000.- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén, annak kettőszáz napi szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és az első fokon engedélyezett részletfizetés egyhavi összegéről, ami havi 40.000.-forint és 10 napi tételnek felel meg. Következésképpen a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezésnek e vádlott vonatkozásában sem adott helyt.

Egyetértett az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy az ítéletben írt indokokat tekintve, az egyéni megelőzés érdekében az okmányirodai ügyintézői foglalkozástól eltiltása nem szükséges.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részében II.r. vádlott és III.r. vádlott esetében a részletfizetés egyhavi összegének meghatározása számszakilag hibás, ezért azt korrigálta. A velük szemben kiszabott havi 30.000.-forintos törlesztő-részlet összege helyesen, 15 napi tételnek felel meg.

Az első fokú ítélet megváltoztatása egy vádlott büntetése tekintetében a Be.372. § (1) bekezdésén alapul, egyéb rendelkezéseit az ítélet tábla a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján, helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban kirendelt védők díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján **I.r.** és **II.r.** vádlottakat külön-külön kötelezte.

Győr, 2017. június hó 13.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Miklós Mária sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2017. január hó 19. napján kelt B.134/2016/13. számú ítéletének meg nem változtatott része **I.r.**, II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerős és végrehajtható.

Győr, 2017. június 13.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó